

have gjort, at samle dem for sig selv, og vi maatte da ogsaa i vort Afsnit optage Bestemmelser, hvorom vi ere enige med Flertallet. Det samme gælder Endringsforslag under Nr. 78 til § 6, angaaende Foreningens Ret til at drive Beværetning for deres Medlemmer. Der er der fuldstændig Enighed mellem Flertallet og Mindretallet; men da Enighed herom er opnaaet, forbyr det mig i øvrigt noget, at Flertallet paa et helt andet Punkt er gaaet en ganske anden Vej. Man har jo i sin Affattelse af § 6 foreslaaet, at Værtshushold for Foreningsmedlemmer, der drives i Lokaler, over hvilke Foreningsmedlemmerne udelukkende have Raadighed, ere Genstand for fri Næring, altsaa en Forretning, der kan drives, uden at der skal løses Næringsadkomst. Men naar man bestemmer dette, forstaar jeg ikke, at man kan lade § 29 blive staaende blot med en Endring. Naar man nemlig har Ret til inden for en Forenings fire Vægge at beværet Foreningens Medlemmer med Spise- og Drikkevarer af enhver Art, uden at nogen kan sige noget derimod, hvorfor skal saa en Brugforening ikke have Ret til at fordele disse Varer lige saa godt som hvilke som helst andre Varer til sine Medlemmer? Jeg synes, at den samme Ret, man giver en Forening til at have en Vært, der beværet Medlemmerne inden for Foreningens egne Kammer, maa ganske naturlig tilkomme en Brugforening, der kun fordeler Varerne til sine Medlemmer. Det er ganske urimeligt, enten helt at forbyde Folk at slaa sig sammen om at købe visse Varer i Fællesskab, eller i alt Fald, saaledes som Flertallet foreslaar, at lade det være afhængigt af Kommunalbestyrelsernes Støn over, hvorvidt en Forbrugforenings Medlemmer maa købe og fordele Varer mellem sig i Fællesskab. Jeg synes, at Flertallet har været fuldstændig korrekt med Hensyn til Bestemmelsen i § 6, men at det Princip, som ligger deri, burde have været opretholdt over for § 29. Dermed vilde Flertallet være kommet til det samme Resultat som Mindretallet og det ærede Medlem for Falske (Anton Jensen), nemlig at denne Paragraf skulde udgaa.

Jeg vilde gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af en Sag, som maaste formelt endnu ikke er kommen her ind i Rigsdagen eller til Regeringen, men som i alt Fald foreligger for Offentligheden, idet den er behandlet paa et offentligt Møde af Kjøbenhavns Borgerrepræsentation. Det er et Andragende, som, hvis det ikke alt er kommet, vil komme til Sænderrigsministeriet, og jeg vilde gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Hensillinger, der dert er

gjorte. Det, som skal være Hovedformaålet med det Lovforslag, vi her behandle, skulde være — det siger man i alt Fald, og jeg tvivler ikke om, at det er deres Hensigt, der paastaar det — at indskrænke den overdrevne Nydelse af Spiritus. Men naar dette er Tilfældet, forstaar jeg overhovedet ikke, hvorfor man for at naa til Maalet vil gaa den Vej at bestemme, at al Beværetning skal være Genstand for Bevilling. Jeg synes, man kunde lige saa godt sige, at det at tilberede og sælge Mad til Folk, at sælge Te, Kaffe, Mælk og ikke-berusende Drikke osv., ikke skal være Genstand for Bevilling. Det er jo en fuldstændig uskadelig og i mange Tilfælde absolut nyttig og nødvendig Gerning, og her er der som Følge deraf ikke nogen som helst Rimelighed for at indskrænke Antallet af saadanne Beværettere. Derfor synes jeg, at man burde være gaaet den Vej — og det har Regeringen i sin Tid været inde paa i sit Forslag til Næringskommissionen — at lade Beværetning som saadan være almindelig borgerlig Næring, men derimod, naar der er Tale om, at der til Beværetningen skal knyttes Udskænkning af stærke Drikke, at gøre dette til Genstand for Bevilling. Det samme Standpunkt har Kjøbenhavns Borgerrepræsentation ganske enstemmig udtalt sig for, at altsaa Beværetning som saadan burde være en almindelig borgerlig Næring, at der, naar man overhovedet skulde ind paa indskrænkende Bestemmelser af nogen Art, kun kunde være Tale om at knytte saadanne til selve den Genstand, man vil søge at ramme, nemlig Spiritusudskænkningen. Man har indvendt derimod, at dette ikke kan lade sig gøre, fordi man ikke er sikker paa, at den Beværetter, som har Ret til at beværet med Mad og Drikke, Kaffe og Te, Sodavand og Stattefrit Ol o. s. v., ikke ogsaa stærker bagerst Ol og Vin — ja, jeg vilde ønske, at man kunde gaa i alt Fald saa vidt, at man vedtog en Bestemmelse om, at bagerst Ol ikke hørte til de forbudte Drikkevarer, men derom kunde der jo forhandles. Men jeg synes, at dette er en ganske urimelig Indbending, som man heller ikke vilde fremkomme med, naar det drejede sig om et hvilket som helst andet Borgerstab. Naar en Mand løser Borgerstab som Maler, kunde man jo sige: have vi nu nogen Garanti for, at han ikke giver sig af med at være Murer? Ja, for hvis han gør dette, saa overtræder han Næringsloven, og hvis en Mand, der har Ret til at drive Beværetning, men ikke har Ret til at udskænke Spiritus, ikke desto mindre gør dette, saa begaar han en Forbrydelse og bliver at straffe. Jeg synes, det er ganske urimeligt